

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ร่างทรง

นาง นิธิริมา เสรีวิชัยสวัสดิ์

งานการพยาบาลสนับสนุนการบริบาลผู้ป่วย ฝ่ายการพยาบาลอาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

...ร่างทรงเชื่อในสิ่งที่เห็น มั่นใจในสิ่งที่ทำ ผู้อ่านจะเชื่อหรือไม่ เรื่องนี้ คือเรื่องจริง...

เรื่องราวเกิดขึ้น เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ฉันได้รับการส่งต่อเคสจากคลินิกเบาหวาน ให้ไปดูแลผู้ป่วยหญิงวัยสูงอายุ รายหนึ่งที่มีปัญหาเรื่องน้ำตาลสูง ว่าเกิดอะไรกับการดูแลที่บ้านของเขา ฉันไม่ได้เจอผู้ป่วยที่โรงพยาบาล ในวันแรกได้รับเพียงเบอร์ติดต่อลูกสาวของเธอเท่านั้น

ฉันโทรติดต่อคุณนิ ลูกสาวของป้ามะลิ ทันทีที่ได้รับเคส คุณนิให้ข้อมูลผ่านทางโทรศัพท์ว่าคนที่ดูแลคุณแม่ คือคุณพ่อของเธอ อยู่บ้านกันเพียงลำพัง 2 คน คุณนิจะเข้าไปจัดยาให้เป็นลำดับ โดยจัดใส่ถุงซิปล็อกเป็นมื้อๆ แล้วคุณพ่อจะเป็นคนหยิบยาให้คุณแม่กิน ส่วนเรื่องยาฉีดนั้น คุณพ่อจะเป็นคนฉีดให้ ฉันรู้ดีทั้งนั้น หลังจากวางโทรศัพท์ได้ รีบจองรถเพื่อไปเยี่ยมที่บ้านโดยเร็ว เพราะคิดว่าปัญหาอาจจะเกิดจากการที่ฉีดยาได้ไม่ถูกต้อง จากการที่ผู้สูงอายุดูแลกันเอง

วันนี้เป็นวันที่อากาศดี ไม่ร้อนมากนัก ทีมเราประกอบด้วยพยาบาล 2 คน คือฉันและน้องที่ทำงาน เรา 2 คนต้องจอดรถริมถนนใหญ่ รถไม่อาจเข้าถึงหน้าบ้านได้ ฉันเดินเลาะริมคลองน้ำเน่า มีกลิ่นโชยเตะจมูกเป็นระยะตามลมที่พัดมา เดินไปประมาณ 3-4 เลี้ยวเห็นจะได้ ทางเข้าบ้านคุณป้าเปียกแฉะ มีน้ำขังเป็นระยะ เพราะฝนที่ตกหลังฤดูเมื่อคืน น้องพยาบาลที่ไปคู่กันกับฉันด้วยความคล่องแคล่วทำให้เธอเข้าถึงบ้านก่อน ฉันที่เดินตามหลังมาอย่างระมัดระวังเพราะกลัวเหยียบน้ำกระเด็นเปื้อนชุดทำงาน มัวแต่ก้มมองพื้น เจยหน่ออีกครั้งตัวก็ไถ่เข้ามาอยู่ในบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ภาพเบื้องหน้าที่เห็นคือภาพของหญิงวัยชรา รูปร่างอ้วนนอนบนเตียงไม้ มีฟูกเก่าๆ รองอยู่ บรรายากในห้องมืดสลัว คละคลั่งด้วยกลิ่นปัสสาวะที่ลอดผ่านได้แมสก์มา ดันฉีกก็เลื้อยไปเห็นหัวเตียง ที่เต็มไปด้วยพระพุทธรูป เครื่องรางของขลัง ผ้ายันต์ มีหยากไย่เกาะบางๆ บรรายากไม่ค่อยเป็นมิตรกับเราเท่าไร ในใจฉันคิด

“คุณนิคะ พอดีเปิดไฟอีกได้ไหม” ฉันพูด

คุณนิตอบกลับอย่างมั่นใจ “ไม่มีแล้วคะ มีแค่นี้แหละ”

ตาฉันกวาดไปรอบๆ อีกครั้ง นอกจากความน่ากลัวที่บริเวณหัวเตียงแล้วนั้น รอบๆ บ้านยังมีขวดพลาสติก และหนังสือพิมพ์เก่าๆ วางอยู่ทั่วๆ “ลุงชายของเก่า บ้านรกหน่อยนะ” เสียงลุงทำให้ฉันตกใจ แต่พอจะเดาได้ว่า เขาคือสามีของป้ามะลิ ลุงเป็นชายวัยสูงอายุ รูปร่างผอม ตัวหลบอยู่ข้างๆ บันได อยู่อีกฝั่งกับเตียงคุณป้า

ฉันเริ่มกระบวนการพยาบาลโดยการตรวจร่างกายคุณป้า คุณป้าใส่แมสให้พยาบาลได้ไหมคะ มันติดอัด เสียงตะโกนกลับมาอย่างไม่เป็นมิตร แต่ก็ยอมทำแต่โดยดี คุณป้ามีแผลกดทับที่บริเวณก้นกบ จากปัสสาวะอุจจาระกัดและนอนกดทับเป็นเวลานาน ฉันสอนวิธีการเช็ดทำความสะอาดหลังขับถ่าย รวมถึงการทำแผลกดทับ และการพลิกตะแคงตัว ระหว่างที่คุยทวนสอบเรื่องการดูแลอยู่นั้น เราพบว่าคุณลุงใส่เข็มฉีดยาผิด โดยใส่เข็มแทงกับปริมาณที่ฉีดทำให้ยาหมดเร็ว ไม่พอไปถึงนัดครั้งต่อไป และอีกเรื่องที่สำคัญคือคุณลุงเอาใจคุณป้าโดยชอบซื้อกาแฟเย็น น้ำโค้กมาให้กิน พร้อมบอกกับเราด้วยความมั่นใจ โค้กไม่มีน้ำตาลนะที่ลุงซื้อ คนขายบอกลุงมา ฉันพยายามทำความเข้าใจเรื่องกินน้ำโค้กอยู่นาน ยังไม่มีทีท่าว่าจะเข้าใจ

จู่ๆ เสียงคุณป้าก็ดังขึ้นมา “พี่ให้หนูกินโค้กนะ” เสียงคุณป้าอ่อนลงราวกับเด็ก ไม่มีน้ำเสียงแข็งกร้าวเหมือนเมื่อสักครู่นี้ให้ใส่แมส ฉันกับน้องพยาบาลมองหน้ากัน คุณนิพอจะรับรู้ได้ สะกิด และบอกฉันว่า “พี่ชายหนูสิงร่างแม่” ฉันแทบไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน แน่ใจว่าสายตาส่งถึงความรู้สึก และดูจะไม่เชื่อนิดๆ ทำให้คุณลุงส่ายหน้า “ใช่ลุงที่ตายไปแล้วเมื่อ 40 ปีที่แล้ว” หน้าฉันกับน้องยังคงสับสน คุณป้าจึงพูดขึ้นมา “พี่ๆ ไม่เชื่อหนูใช่ไหม หนูจะให้พ่อไปเอาร่างทองของหนูบนบ้านมาให้พี่ดู” ฉันได้สติ รีบห้ามคุณลุงที่กำลังจะขึ้นบันได “คุณลุงไม่ต้องไปคะ พยาบาล เชื่อ...”

เหตุการณ์เริ่มดูกลับมาปกติ ฉันเริ่มคุยกับลูกกรอกตามที่คนในบ้านเรียกคุณป้า ฉันแนะนำเรื่องการปฏิบัติตัวในผู้ป่วยเบาหวาน จนตกลงกับลูกกรอกได้แบบครึ่งทาง “ให้หนูกินโซดา แทนน้ำโค้กนะ หนูสัญญาจะกิน 1 ขวด ต่อ 3 วัน หนูจะเชื่อพี่พยาบาล” “โอเคจ๊ะ สัญญากันนะ” ฉันตอบ

ก่อนกลับ ฉันทวนเรื่องการฉีดยากับคุณลุงไม่ให้ใส่เข็มแทงกับจำนวนยา ทวนกับลูกกรอกที่ยังอยู่ในร่าง คุณป้าถึงข้อตกลงในการเลิกดื่มน้ำหวาน ใครจะเชื่อว่าการเยี่ยมบ้านครั้งนี้ จะเป็นอีกครั้งที่อยู่ในความทรงจำในใจฉันหนึ่งเรื่องตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมาในการเป็นพยาบาลเยี่ยมบ้าน ว่าครั้งหนึ่งฉันได้คุยกับคุณป้าที่คนในบ้านเข้าใจว่าลูกกรอก ลูกของคุณป้าเข้าร่าง

ฉันเชื่อในสิ่งที่เห็นต่อหน้า เชื่อในสิ่งที่คุณป้ามะลิเป็น ปรับการดูแลให้เข้ากับคุณป้า และตกลงกันได้ที่สุดในที่สุด เพียงแค่คุณเชื่อ....